

007

VII. KULTURNI TEDEN

007

PESNIŠKA ZBIRKA

Izdano v okviru
VII. Kulturnega tedna
Kluba študentov Dravinjske doline

V Slovenskih Konjicah
8.februar.2005

*Vsi ljudje so si podobni v besedah,
samo po delih se razlikujejo.*

MOLIERE

TAJA BENČINA

NAJMOČNEJŠA VEZ

Vez dveh členov
Dveh oseb
Dveh rožic v razcvetu
Nevidna, pa vendar vsem znana
Neuničljiva.

KOŠČEK

Nekaj novega,
Nekaj svetlo roza,
Travniško zelenega.
Nekaj me kliče tja ven,
Kjer vse je novo.
Šla bi, ušla.
Naj me iščejo,
Skrita sem!
Nekaj se je naselilo vame,
Nekaj me vleče drugam.
Nekaj mi manjka...
Iščem, koga iščem?
Osebo?dejanje?košček mene?
Iščem sebe-svoj košček,
Svoj izgubljen košček,
Ki je spravljen pri nekom...
Najin roza-zelen košček.

TAJA BENČINA

3D

prostor,
nadgradnja
minljivega časa.
Odsev četrte dimenzije,
In žarek poletnega sonca.
Poljub neskončne ljubezni,
Zastrupljen z grenkobo.
Ptica selivka izginja,
Vijolica bleđi,
Sama sem,
V prostoru.

ABSORPCIJA HORMONA IZ ČOKOLADE

Letim čez površje sveta,
Vidim skodelico kave na mizi,
Par, ki se sprehaja v dežju,
Nasmejano deklico, ki je čokolado.
Ljubezen se utaplja v Tihem oceanu,
Sreča beži iz puščave,
Ptice letijo na jug veselja,
Svizec zavije čokolado v folijo.
Iščem vzrok nastanka sveta,
Le zakaj sije rumeno sonce?
Najdem še le izvor svoje sreče,
Skriva se v drugi tablici čokolade.
Moje celice dihajo brez nadzora,
Temni lasje mi zakrivajo oči,
Srce poganja perpetum mobile,
Dušo krepi hormon čokolade.

NO NAME

ČAŠA LJUBEZNI

Naredim požirek iz skodelice,
okus je tako sladek,
v nebo ponese me,
posadi me v oblak mehak.
Vse je tako lepo,
kaj je v čaši bilo?
Lebdim v neznano,
kaj je to?
Zbudim se v visoki travi,
vse tako lepo diši,
zvezde utripajo,
se svetlikajo.
Vem, da nisem več sama,
v dvoje je lepše,
vsak nekoga ima,
ta občutek ne zamre.

PRAVLJICA O VEČNOSTI

Temni kodri na očeh,
zamišljen pogled v daljavo,
misli tavajo po neznanih poteh,
dušo odpihnilo je v puščavo.
Kot kri rdeča obleka,
vse do tal in še dlje,
na rokah zlata pripeka,
v vsej veličini sveti se.
Deklica! kaj ti bo vsa tvoja lepota?
Kaj ti bo tvoje bogastvo, varnost,
če pa tvoji duši vlada samota,
zrušen k sreči je tvoj most.
hladen grad na vrhu griča,
obkroža ga zelena trava,
le sam sebi v neskončnost priča,
v njem že izgubljena punčka spava.

NO NAME

OPORA

Večer nemira,
trdna noč teme,
že vidim prve zvezde,
ki svetijo že tebe.
Zvezde niso pomembne,
preženem temo,
večera več ni,
a ti daješ celoten pomen.
Nič več mi ne ostane,
le gola, kruta realnost,
ne maram je!
A ti me v moj sanjski svet povrneš,
daješ mi oporo,
ne rešim se več.
Spremenljiva čustva,
nedefiniran jaz,
odtujenost misli,
vedno večja ljubezen....

NO NAME

SPRANI MOŽGANI

Kaj se zgodi,
Ko pamet te zapusti,
Ko odpove razum,
Norost ti možgane požre.
Še samo delček ostane,
Mikroskopska celica,
Ne moreš naprej
ali človek res umre?
Telesno živ, a psihično mrtev,
samo neopazna pikica,
vegetiraš, možgane si spiraš.
Mogoče pa res nočem več misliti,
ne bom več razumno bitje,
glej kam me je to pripeljalo!
Smilijo se mi vsi okrog mene,
vsi ujetniki razuma.
Ne znam več naprej,
si vse domišljam?
Pomagaj mi
ali pa me pusti pri miru,
da vdihnem še zadnje dihljaje...
Sem res samo nepotreben mehanizem svoje velike
nadoblasti?
Ne morem več!
Oprosti...
Saj imam rada življenje,
ampak ne znam ga uživati,
čutim napako v svojem sistemu.
Moj računalnik mi je sporočil virus.
Razumeš?
Saj ne moreš...
Ne da se me »resetirati«!
Obnoviti...
Izklop.
Oprosti...
Stvari se ne da nadomestiti.

GREGOR KOPRIVNIK

TVOJE NEBO

Svetla noč, temno nebo, čopič in jaz
in v glavi tvoj sladki je in mili glas,
zdaj-zdaj na roko s čopičem bo prešel,
pisat po nebu praznem ti bom začel.

Pisat, kako te ljubim, kako trpim,
ko te ni, a ob sebi si te želim.

Pišem, kako je sladko, ko sem s teboj,
kako vsaj enkrat rad bil bi samo tvoj.
Pišem vsakič, ko svetla, mirna je noč,
vsakič, ko zarad' tebe v srcu sem vroč.

Ne pišem kot pišejo vsi ostali,
pišem tak', da drugi brat' ne bi znali.

Moja pisava tebi - svetle zvezde,
upam, da pomagajo mi do mezde:
da ko vidiš tvoje zvezdnato nebo,
ti v srcu, upam, bo rožnato lepo.

POLEPŠAJ MI DAN

Dobro jutro, kako si kaj,
kakšen danes bo tvoj dan?

Pridi k meni v mislih zdaj,
kakor včeraj si v moj san!

Hočem danes te ob sebi,
potrebujem tvoj dotik na meni,

želim poljube svoje dati tebi

in te prosit: »V ljubezni plašč me zdaj odeni!«

GREGOR KOPRIVNIK

MESAR

Koga boš nocoj zaklal,
komu nož med rebra dal?
Kdo te na kolenih prosil bo,
da naj mu odpuščeno bo vso zlo?
Do koga boš nocoj odšel,
komu spet ko pes težil,
da sanje njegove z večerom
današnjim boš ubil?
Koga boš življenja rešil,
komu dal boš ta mir,
da na onem svetu
od dons bo sreč'n za zmer?
Dj odvrži nož in ga pusti,
nj še mal trpi na tem svetu.
Nj kr vid' od kakšne Usode
bil zadet je v čelo prekleto.
Nj kr solza teče mu iz oči,
nj kr bruha temno, vročo kri.
Hrbet naj spet ga boli,
ker se Smrt na vrat mu obeša.

GREGOR KOPRIVNIK

PREPOZNA

Hodim po ulici, črni ulici.
z mano po ulici hodijo zveri.
Volk me grize v kri,
zarad garjav'ga psa me vrat boli (vrat stiska mi).
Kača pride po cesti,
v glavo me brcne, možgane boli.
Krvoločne zveri pravijo mi,
da tukaj te ni.
A potem prišla si ti, temno stran pregnala si.
Videle moje oči so lepoto tvojo vso.
Vsa si razkrila se, zdaj srce gori le zate.
Zate, zate, zate le.
Ko tebe tukaj ni, tepem se sam z zvermi.
Nože jim v hrbet dajem, da na Zemlji še obstajam.
Ne vem, če dolgo bom še zdržal,
najraj' bi se zverem predal,
a čutim, da me tvoj sijaj rešil bo pred temo.
A potem prišla si ti, temo stran pregnala si.
Videle moje oči so lepoto tvojo vso.
Vsa si razkrila se, zdaj srce gori le zate.
Zate, zate, zate le.
Spet si izginila v temo,
sam'ga me pustla, da psi me jedo.
Že mi lobanjo so celo razgrizli,
že med zob'mi so moji možgani.
Ne morem nikakor pomagat si sam -
pes je velik in v glavo bolan.
Strastna kri ga žene naprej,
nagon njegov nima mej.
Zdaj spet sem sam,
sam sem z zvermi obdan.
Vsaka hoče delček mene,
vsaka svojo kost dobi.
Kača strup v srce spusti,
volk pregrize žile mi ...

⋮

GREGOR KOPRIVNIK

⋮

A zdaj prepozna si,
od mene nič več ni.
Le še koža tam leži,
neokusna od soli.
Le še to pustili so,
da od nje smrdi mrtvo ...
Mrtvo, mrtvo, mrtvo.

LILJANA SLATINEK

UKRADLA SEM TE

Ukradla sem te.
Nisi hotel pogledati
v modro nebo,
nisi hotel držati
v rokah mojega sonca.
Pljunil si na vsako
mojo izrečeno besedo.
Zabodel si me v srce.
Ukradla sem te,
za spomin,
da bom pozabila
na sovražne podvige,
na pasti v žarečem ognju.
Ukradla sem tvoj nasmeh,
da me ne bi potem
zopet zasmehoval.
Z rokami sem ti spraskala obraz
in tvojo kri sem izpila.
Ukradla sem te....
Vsega.

LILJANA SLATINEK

TRIKOTNA KROGLA

Slišiš nežen šepet
trikotne krogle,
ki ti pada na glavo.
Zakriči, odleti v nebo...
Ujela bom tebe
in tisto trikotno kroglo,
ki po duši ti polzi.
Padel boš v moje naročje
in kot trikotnika
te bo zabodel v srce.
Moj boš,...
Potem boš ves moj.
Igrala se bova,
od zore do mraka.
Jaz te bom ljubila,
ti pa boš molčal...
Ali res ne slišiš
šepeta trikotne krogle?

LILJANA SLATINEK

V TVOJI SENCI

Praviš, da ne razumeš
mojih misli
in mojih čustev.
Praviš, da sem nenavadna,
ker živim za danes
in ne mislim na jutri.
Ko v snegu vidiš
moje sledi,
se spomni,
kar sem ti rekla včeraj...
in tisti obroč,
ki sem ga risala
na tvoj hrbet,
pomeni, da sem svobodna
in, da me nihče
ne more ujeti.
Sem ptica na nebu
in riba v morju,
vse zmorem,
kar hočem,
če mi le dovoliš
iz svoje sence.

LILJANA SLATINEK

EDINA VEZ

Besede tkem v sanje,
tebe oblikujem,
te posadim ob sebi.
Kakor kipar te negujem,
kakor mati varujem.
Besede so preteklost,
ogenj tli v meni,
ti pa si želiš
čimprej oditi.
Tako zelo te ljubim,
tako zelo...
Škarje vzamem,
da prerežem nit,
ki povezuje
življenje in smrt
in prerežem edino vez,
ki naju združuje.

LILJANA SLATINEK

NOČ ČAROBNIH MEGLIC

V noči čarobnih megljic,
sem zopet
pomislila nate.
Ne vem od kod
ta biserni nasmeh
v mojih sanjah.
ampak bil mi je poznan.
Za spomin sem te hranila,
ne iz želje,
ampak iz potrebe,
da te vzamem,
ko mi bo hudo.
Bojim se konca
čarobne meglene noči,
ko te bom
morala vrniti,
tja kamor spadaš,
v preteklost,
za spomine.

JASMINA TABAKOVIĆ

DEŽELA SNA

morilci v goreči vasi brez usmiljena pogoltnili so vse
jutro po mori ostali vidni so vsi sledovi
groza muka uničeni so vsi golobi
let ptice molivke v višave
do zadnje oaze duše begave
klici domovine njeni sanjači sveta živeli bi sanje
ki uresničiti se jih ne da

bogastvo nad harmoniko
lačna usta njeno melodijo spremenijo

dežela sna ujete globine izven sveta
kljub vsemu Dušo ima
počasi umira odhaja v krutost
neuma madežnega

ljudje tiho v sebi kričijo tri vrste jih je
v njih ista kri preлива se
in čemu vsa Grozota Izbrisa
Neumnost počasi bo izpita

TU ZUNAJ

Tu zunaj ni omejitev, vrata odprta so vsa
Živeti v svetu svobode
Tu zunaj ni zvezd
Tu smo čisti, nedotakljivi
sonce v oceanu, mrk na gobanu
brez maske smo, skriti se ne moremo
le čemu, le čemu
zunaj je lepo
tiho, temno in mavrično
tu zunaj si vse, kar si
neočiščen talent, daj zaživi

JASMINA TABAKOVIĆ

NE RAZUMEM

Ne razumem sveta, ki misliti ne zna
morje! se mar sprašuješ iz česa si vzet?
sončni žarki, ki se iskrijo v tvoje globine
padam v sonce
tako je rekla in zbežala od uma
vse me boli
vse, kar imam
telo
duša
srce

le kam drvimo?
kje je tisti počasen dan?
moreči svet?!
propadanje ran...
kje je okolje za katerega se borimo zaman?!
svet drvi stran
ustvarili smo sanje, ki jih ne znamo obvladovati
denar! kriv si za propad
vse, kar lahko kupiš z denarjem, ni vredno
ljudje se kao borijo za lepši svet, a ne čutijo...

...zvezde večne do svojega časa
tam ptice so na nebu in svoboda
v puščavo pred zoro
kača, kuščar, lev vedo
igranje ob ognju
ples ob dežju
primitivci, ki zares živijo
bogataši, ki zares trpijo
svet! verjamem, zna biti lep
sprašujem se, čemu zvezde, čemu svet
je mar potreben za živet'

⋮

JASMINA TABAKOVIĆ

⋮

Je mar svet govorice okoli
čveke, ki prinesejo 0
ooo bogataši, ki trpijo, so primitivci, ki ne živijo
smeh pa se vseeno razlega povsod
čvekači čvekači
in ti praviš, da mislim, da je svet lahko spremenit na easy
živim svoj svet in če hočem, da je lep, je lep
glej sebe,
drugi ti nikoli ne bodo dali to, kar iščeš!

GLOBOKO IN STRASTNO

Ti! v mojih očeh žari tvoj pogled name,
moje sanje se takrat prelivajo kot barve,
mikrokozmos ob tebi zvezde z neba v meni.

Ozadje! globine tiho prerašča in neprestano se vame širi,
čustva do tebe lahko poletijo z menoj kamor koli si želijo.

Mogoče! vse se spremeni, ko se mi zazdi,
da občutek lagal je vse dni.

Ampak! vseeno ljubim globoko in strastno,
edina pot da začutim čare najinih svetov.

Žarki! in sanje, ki jih skupaj živiva,
kljub vsemu ostali bodo tukaj,
v meni, za vedno.

MAJA MALEC

SEM IN NISEM

Nekoč sem želela, da bi bila
tista ptica, ki tako visoko leti,
tista roža, ki tako zelo diši,
tista trava, ki je tako zelena,
tisto morje, ki je tako neskončno,
tista pesem, ki tako lepo zveni.

Želela sem, da bi bila takšna
kot si ti, kot so vsi.

Pa nisem kot ti, nisem kot vsi.
Pa vseeno dišim, vseeno letim
in moja pesem je neskončna
in moja trava je najbolj zelena.
Srečna sem!

HVALA

Hvala, da vidim lepote narave,
za vse rože in trave;

hvala, da slišim glasbo narave,
iz bližine in iz daljave;

hvala da okusim sadove narave
in hvala da vonjam sadov teh vonjave.

Hvala, ker čutim ljubezen narave,
ki ne pozna ne denarja, ne slave.

MAJA MALEC

UJETA V SPOMINE

Že zdavnaj igrana igra,
še vedno odmeva v prazni mi glavi,
odbija od sten se
odmev, ki sliši še vedno le eno ime.

Solze odnašajo žalost,
ko spolzijo po licu do mojih že(l)jnih ustnic,
mi puščajo grenak priokus,
po sladki, že zdavnaj izpiti ljubezni.

Za trenutek začutim,
nežno solzo, ki boža moje oko,
obljublja okus mi po turškem medu,
ta meni ljubi okus naslade.
Nekaj novega...?

Prevarantka si solzica moja,
v novi, fini obleki se skrivaš,
zgledaš vsa sladka,
a na koncu,
si še vedno grenka poslanka mojih misli,
ki še vedno kričijo le eno ime.

MAJA MALEC

TUJA SI MI

Kako si tuja mi dežela,
ki po njej sem jaz hodila;
iskala skrite sem poti,
brez zemljevida,
se v lepotah tvojih izgubila.

Kako si tuja mi dežela.
Nekoč poznala sem tvoj jezik;
zdaj govoriš v šifrah,
tvoja pisava so hieroglifi.

Kako si tuja mi dežela!
Postavila pred mene si Berlinski zid;
na njem stoji zdaj straža,
kot da bi bala se vsiljivca;
mene.

Kako si tuja in kako se oddaljuješ,
izginjaš mi izpred oči.
Ko vidim te ne horizontu,
uperjena si vame vsa sovražna,
ne zdiš se mi tako več lepa!

MAJA MALEČ

SONCE

Ljubim te neskončno, sonce!

Ljubim te, ko siješ z vso močjo;
srkam tvojo toploto.

Ljubim te, ko siješ nežno;
me božaš s svojimi žarki.

Ljubim te, ko siješ svetlo;
mi kažeš pot.

Ljubim te, ko se skriješ za oblaki;
želim, da spet zasiješ z vso močjo.

Ljubim te neskončno sonce!

Ljubim te, a ne čakam več,
žarkov tvoje ljubezni,
da me božajo in grejejo moje telo.

V meni si, sonce moje.
Tvoji žarki, so žarki moje ljubezni,
močno se dotikajo moje duše
in grejejo moje srce.

Moja ljubezen sonce,
se konča tam,
kjer se konča veselje.

KATJA PAVLIČ

KARNEVAL

Pisana maska na obrazu sive silhuete
Poje pesmi že neštetokrat zapete.
Ponosno razkazuje mavrice na obrazu,
Pod njimi skritih britvic še nih;e ni opazu.

Osladna melodija spremlja zaigrane ideale,
Posladkan nasmešek je odvisen od hvale.
Svetlikajoče oči punčke iz porcelana
Puščajo lica ljudi do kosti obrana.

AKUL 4

Rdeča barva češenj,
Razprta v tvoj nasmeh,
Slastni vonj poletja
Za tabo ostaja na tleh.
Temne globine
Vase vlečejo moj dih,
Solze vse blažene
Se kopajo v njih.

Valovi sijaja
Razpršijo se v nebo,
Bordo rdeče sanje
Me spremljajo v temo.
V vsakem mojem izdihu
Tvoje ime odmeva v neznano,
Počasi vrača barve
Na sliko pozabljeno, prašno in izprano.

KATJA PAVLIČ

MANNHATTAN

Prah in saje zakrivajo jase rumenih rož,
Dim in plameni pokrivajo nebo.
Zrem v ta sivi, neobzirni svet,
Ki meče zabada mi v telo.

Nepremična telesa zrejo v zlo,
Steklene oči koščke jekla jočejo.
Le oči pred mano še kalijo temo,
Iz njih sije sonce, ki zapustilo je nebo.

Modra postava, ki nosi te oči,
Briše moje rane, ki zaliva jih kri.
Obraz privida smehlja se v obup,
Ustnic na njem se še ni dotaknil strup.

Topel dih odpihnil je prah,
Puščajoč oblačke sape s steklenih oči je odneslo strah.
Ostal je spomin in slika na svežem ometu,
Spet gledam ptice v sanjavem letu.

SARA ZUPANC

BITJE

Bitje,
Bil je in je...
Bilo mu je srce...
Bije mu srce...
Drugače...
Njegov obraz je neraziskano območje,
izraz, ki hkrati skriva in odkriva
svoja občutja.
Njegovo telo je pobarvan list,
ki ga barva sonce, dež, luna, sneg.
Njegova čustva so...
ja, to bitje čuti...
Čustva so gladina mirnega jezera
in kadar se ga dotakne okolje,
se mirno spremeni, razburi, razveseli.
Bitje s svojo voljo
in s svojo vestjo,
bitje, ki sovraži in ljubi...
To bitje,
sedi na klopci in bere knjigo,
to bitje... je...
ČLOVEK.

SARA ZUPANC

MOJ PLAMEN

Ni je,
ni popolnosti,
ljudje se skrivamo v škatlicah vžigalic,
smo in v naslednjem trenutku nas ni.
Mirujemo in beremo pravljice drugih ljudi,
sedimo in opazujemo druge,
obsojamo jih,
srečni smo v nesreči bede.
Ne znamo živeti.
Vsi z zaprtimi rokami čakamo,
z zaprtimi očmi gledamo sebe,
vse, pa vendar nič.
Spet prižgem svečo in veter zopet
požre velik rdeč plamen.
Premišlujem, sedim in v temi čakam...
nič...
Vendar kdo pravi,
da mora biti sveča ob oknu
in da moram jaz sedeti v temi,
če pa želim plesati po svetlem!
Prestavim jo!
Sveča zdaj brezskrbno gori na drugi strani prostora
in sama z občutkom moči plešem...

SARA ZUPANC

ZEMLJEVID POZABE STAREGA

Pot je tista, ki nas vodi,
potok, reka, morje.
Deklica je s solzami omočila oblak,
ožemala ga je,
in iz njega v svoj čolniček
spravila kaplje bolečine.
Čolniček bo pokrila s svetlo kroglo,
velika in žareča je,
z njo bo osušila vse črne kaplje
in te bodo utonile nekje daleč
na smetišču žalosti.
Ne ve kje je to,
želi le pokopati črne spomine.
Bele, rumene, rdeče pa bo spravila v drug čolniček,
ki bo plaval z njo
na valovih življenja.

ŽELJA LJUBEZNI

Praznina,
pojavi se v popolni samoti,
mirno sediš na veliki gori,
okoli tebe pa milijon poti.
Vse želiš prehoditi,
vendar ne moreš.
Tiste, ki si že osvojil
pozabiš ali pa jih želiš obiskovati vsak dan.
Praznina,
želja, močnejša od razuma,
rad bi, pa ne moreš!
Misel na dogodek, ki ti polepša dan,
pogled na pozitivno stran,
srečen si!
Kaj pa sploh je sreča?
Zame...ljubiti in biti ljubljen!

UROŠ KAŠČA

SPOROČILO Z NEBA

Ob pisanju tele pesmi, me je spreletel občutek,
sem ustavil se za hip, da užil bi ta trenutek,
odložil sem pisalo in pogledal gor v nebo,
a se ravno mi takrat golob posral je v oko.

Vsi vemo, katera se beseda v trenutku takšnem reče,
naj povem še to, da ta prekleti drek hudičevo fejest peče,
ob umivanju očesa peklenski sem skoval načrt,
golob pripravi se na borbo za življenje ali smrt.

Sem na njega spravil se s fračo, pa se ni obneslo,
na njega sem metal petarde v upanju, da bi ga razneslo,
a s fračo sem razbil le šipo in zadel soseda v glavo,
s petardami pa le veliko hrupa in policijsko obravnavo.

Tako vdal sem se v usodo in priznal, da se mi za njega fučka,
in po tehtnem premisleku prišel do zanimivega zaključka,
pameten odneha, star pregovor pravi, kdo sem jaz, povedati ne znam,
ker je ta preklet golob, odletel neznano kam.

UROŠ KAŠČA

ŠOLA ZAPELJEVANJA

Sta v postelji ležala,
in potihem se smejala,
on bral je knjigo, ona pa o seksu je sanjala.
Ga je počasi otipavati začela,
se dotikala ga tam, kjer se ga nobena druga ne bi smela,
nakar počasi se ji začelo je vrteti od strasti,
on pa hladnokrvno ji pove, da ima do konca le še par strani.
Je odvrгла vso obleko in ga s telesnimi gibi zapeljevala,
poskušala je vse, samo da bi zadeva stala,
jo pogledal je neumno in se delal, kot da je vse tako kot prej,
obliznil prst, obrnil list in bral naprej.
Se ulegla je ob njega, ker nobenega ni kazal interesa,
a se kar naenkrat je njegova roka znašla sredi njenega telesa.
Počasi se z roko je premikal do središča,
ona pa dosegala mejo je vrelišča.
Jo začel je dražiti s prsti, da bila je mokra vsa,
ko naenkrat je obstal!
Dragi, a ne boš končal?

NE

Rabim vlažen prst, da lahko obrnem list, ker knjigo bi do konca rad prebral.

KAKŠEN OČE, TAKŠEN SIN

Pridi sine, usedi se za mizo,
naj povem ti nekaj, čeprav maš danes god.
Potrka po mizi in pravi,
zabit si kot ta hlod.

Sin pa čudno ga pogleda,
in od žalosti zasmrka.
Ati, ati,
nekdo trka.

Oče pa se mu nasmeje,
in se v vrata nemo je zazru,
pusti sin,
bom jaz odpru!

ALLEGRA

I.

Beg iz realnosti je najlažja stvar.
Pustim, da misli odletijo nad oblaki.
Sem prazne glave.
A kaj, ko mi spanec tratijo pogledi v prihodnost!
Zakaj vztrajati, če se vse enkrat konča?
Zakaj vztrajati, če mi vsak meče polena pod noge?
Nehajte! Saj že dovolj gorim!
Od obupa.
Naj se še danes vse konča!
Upam na slabe izvide.
Življenje na Zemlji boli...
Raje sem sama tam, brez duševnih naporov,
kakor pa na svetu, polnem temačnih predorov.
Želim ubežati bolečini,
a se je prisesala na telo.
Upam na slabo novico.
Ta me bo popeljala med resnične oblake v nebo.

II.

Pain need to go away.
Bye-bye.
I am ready to play.
I am ready to be a butterfly.
I will change my stile to make you glad.
I will always smile, so you wont be sad.
I will do anything to make my old-me disappear.
I dont want to cry another tear.
...It really hurt what you've said,
and now, instead of changing myself,
Ive decided to pretend you are dead!!!

ALLEGRA

III.

Ni pravično, da me klofutneš
vedno, ko se nasmehnem.
Kakor da uživaš ob mojem joku.
Prijazne besede, upi vnaprej...
Usoda, zdaj si bila pregroba.
Nemočna sem, v šoku.
Zdaj vem, da sem samo sebe z upi zaklela.
Preveč sem si sreče želela.

IV.

Prevelika pričakovanja počasi pijejo energijo iz mojega telesa.
Od kdaj živim od upov?
Od kdaj je potešena strast moj edini cilj?
Razočaranja so me spremenila v stroj.
Stroj sem, ki ne sprašuje zakaj,
ne želi prodreti v dušo drugega,
ne želi čutiti bližine drugega,
ne čuti bolečine drugega,
ne čuti, le deluje.
Surovo in hladno.
Je to sploh mogoče?
Da človek brez joka in v trenutku prebrodi težave
in živi naprej, kakor da se ni nič zgodilo?
Ne prizna, da je bil prizadet.
Ne želi biti spet objet.
Ponovna navezanost bi kmalu postala prevelika bolečina.
Zato je svetu vidna le moja lupina.
Do resnične mene ne more seči niti najgloblja odrgnina.
Moja resničnost počasi izginja...

ALLEGRA

V.

To je to.
To je moje slovo.
Preprosto sem rekla, da sam si se izdal.
Nikoli ne bom izvedela, če res si mi lagal.
Dovolj imam nezrelih bebcev kot si ti.
Sita sem poslušanja vseh teh sladkih laži.
S svojimi dejanji in nemarnostjo si me odgnal.
In ne reci, da zdaj ti je žal.
Če ne gre, pač ne gre.
Le da so posledica hude, rane odprte.
In ko se nasmeješ vtreš sol na živo meso...
Oh, naj te že vetrovi preteklosti s seboj odneso!

VI.

Najraje bi pustila vse skupaj in odšla.
Zdi se mi kakor da tavam v temi.
Okoliščine so nepremagljive
in proti dejstvu, da tvoja bi bila.
A odšla bi le, če bi zagotovo vedela,
da me bo usoda pripeljala nazaj k tebi.

ALLEGRA

VII.

Zdi se malce prepozno za vse besede, ki jih nisi izrekel.
Nisi ustvaril niti enega varnega zatočišča,
kamor bi se lahko moj izdan duh zatekel.
Spet sem na sredini križišča...

Katero smer naj tokrat izberem?
Tvoja pot mi je prinašala le izdaje, bolečine.
Tuja pot mi je neznana, še bolj strašljiva.
Zdi se, da vsak trenutek brez tebe nikdar ne mine.

A moram stran.

Vem, da mi bo nekdo drug nudil varen objem.
Ob njem bom živela kakor želim in kmalu bom pozabila, kaj pomeni biti
izdan.

ALEŠ SUŠAK

BOG POSLUŠA A NE SLIŠI KLICA

Vse dokler bom diho
Folk z rimami v glavo štiho
Glasno, nikoli tiho
V svojem stilu
Nikol na miru
Glavo v zrak
Naj me sliši vsak
Točno tak
Scena se podira
Fack
A še vedno nimam mira
Ta prasica me ne fukne is tira
Naj še pride kira
Zjebem vse
Jebeš me
Zjebem te
Jebi se
Ne vem če Bog me posluša
Mi pomagat skuša
A kaj če se ne da
Če še on tega nea zna
Pol sm na drugi poti
Kamor gredo kriminalci idioti
To me moti
Zato Bog
Pokaži mi pot
Drugače mi oprosti ko prezglavo tavam na okrok
Praznih rok
Brez dnarja
Brez šole
Torej po sistemu nimam dnarja
Dost mam tega sranja

⋮

ALEŠ SUŠAK

⋮

Treba bo sistem podret
Se upret
Se na odru dret
Dobro zaživet
Al pa kr umret
Kruto je konec začet
Ampak spet in spet
Najde se rešitev
Bog čuje mojo molitev
Zareže tak kot britev
Odpri se nov svet
Ampak to dogaja se sam da sm zadet

Kruta je resnica
Malo dnarja a veliko švica
Nekaj znanja
Malo sranja
Sfuka te prasica
Dogaja se krivica
Bleda lica
Bog posluša a ne sliši klica

Moje mnenje
Da se vedno najde razlog za veselje
Te spravi do višine
Blaži bolečine
Da vsaj mal trpljenje mine
Potreba tišine
Uleti fleš
Se zaveš
Si dopoveš
Da le to ni prava pot kamor greš
In spet sprašujem boga če posluša
A je vredna moja duša
Da ostane

⋮

ALEŠ SUŠAK

⋮

Nekoga prizadane
Enmu nekaj vzame
Ker zaupa vame
Polnemu omame
Alkohola, THC-ja
Kje je meja
Kje se to konča
Kdaj folk spozna
Da smo le eni liki
Ki sceno furamo po eni in isti sliki
Katera se briše
In ponovno riše
Se spreminja
Se pozabi in spominja
Ena te privabi
Druga se ti gabi
Človek vse to rabi

Vprašanje na vprašanje
Za odgovor je potrebno znanje
Resnica, neresnica
Ni dovolj da se širi govorica
Folk se smeji
Pa ne zastopi vica

ALEŠ SUŠAK

DA VEŠ!

Nočem bit resen
Sam napisal sem ti tole pesm
Iz srca
Se pozna
Kdo koga rad ima
Poljubčka da
Na lice
Se smejiš
Pa ti ne pravim vice
Dobro me poznaš
Tak da veš
Da mi lahk vse daš
Se mi predaš
Z dušo in telesom
Me potolažiš, ko sm pod stresom
Ti veš kaj takrat js rabim
Da se pozdravim
Tvoj zdravo
In lubčeka na malo glavo
Sam ne mislim sam nase
Da nau folk reku, da sm prase
Tud js ti vse dam
Se ti predam
Tak kot znam
Kadar hočeš
Te pustim na miru
Ko tega nočeš
Ti na kavi
Js na piru
Sam oba na istem tiru
Iste misli
K sebi me stisni
Tako j

•
•
•

ALEŠ SUŠAK

⋮

Nič ne misli
Še nocoj
Samo tvoj
Le s teboj
Pripravljen na dvoboj
Med srcem in strastjo
Ja no
Bo že kako
Sm že vse preživel
Še ti bom pesmice pel
Se te za sebe vzal
Da te odpeljem v stran
Na kraj, ki ti dobro je poznan
Kjer sva velikokrat že bila
Si povedala vse
Kar se povedat da
Kraj, kjer je kamenje
Kjer je trava
Tam se je zalubla moja glava
Začenja se zabava
Ko odkriva tvoja gola se postava
Oj!
Kak užitek nam dala je narava

PESMI SO PRISPEVALI:

TAJA BEČINA

NO NAME

GREGOR KOPRIVNIK

LILJANA SLATINEK

JASMINA TABAKOVIĆ

MAJA MALEC

KATJA PAVLIČ

SARA ZUPANC

UROŠ KAŠČA

ALLEGRA

ALEŠ SUŠAK - SUPO

ZBIRKO SO OMOGOČILI:

GENERALNI POKROVITELJ

PESNIŠKE ZBIRKE:

MS servis

mladinski servis

GENERALNI POKROVITELJ:

KOSTROJ
STROJEGRADNJA

**Priprava in oblikovanje: Kristjan
Tisk: Joža Kalar s.p., Slov. Konjice**

Naklada: 500 izvodov

Izdal: KŠDD, februar 2005

KSD

VII. KULTURNI TEDEN

ms servis

mladinski servis

Slovenske Konjice - Šentjur - Zreče